

КОЛЬО ГЕОРГИЕВ
МНОГО ТЕЖКО НАКАЗАНИЕ

chitanka.info

Тати спеше на сянка върху незакачената врата на плевнята от сутринта изхвърляхме от мазите и стаите на новата ни къща останали от строежа боклуци: пръст, засъхнала и втвърдена кал, трески, парчета от строшени тухли... И ние с Косьо работехме, но тати работеше повече и се умори повече, та като легна да си почине на обед, заръча да играем настрана или да стоим мирно. Косьо също се беше наместил до тати, но мухите, които кацаха и лазеха по голите му крачета, не му дадоха да заспи и той, като разбра, че няма да ги отпъди с ритници, седна, прозина се и почна да се оглежда. После, олюлявайки се от дрямката и жегата, дойде при мене, клекна и дълбоко въздъхна. Аз възсядах една дебела дялана греда и хвърчах по небето с нея като с аероплан.

— Бате — каза Косьо, — хайде да се целунем!

— Сега не мога — казах шепнешком аз. — Не виждаш ли, че съм на небето!

Косьо погледна нагоре, но като не видя нищо, притътра се поблизо и каза:

— Бате, хайде да се целунем, бе!

— Нали ти казах, че не мога! Или искаш заради тебе да слизам от небето? Знаеш ли как е хубаво там? Отгоре се вижда всичко: нашата къща, училището, ливадата... Брррр! — пуснах аз мотора, за да го чуе и Косьо и да се увери в думите ми.

— И аз искам! — проплака Косьо.

— Качвай се зад мене, но се дръж здраво, да не паднеш!

Косето обкрачи гредата, скопчи ръце на шията ми и ние се понесохме из небето. При всеки завой аз се наклонявах, за да не изхвърча от аероплана, при спускането се изправях, а при изкачването се притисках към гредата, а Косьо се олюляваше зад гърба ми, защото не се сецаше какво да прави — не бе се люлял на люлка-лодка докато се кандилна и се гътна на земята.

— Качвай се, че аеропланът ще изхвърчи! — казах аз.

— Искам да се целунем, не ща да хвърча! — нацупи се Косьо. — Хайде бе, бате!

Сега щеше да хленчи, докато събуди тати. Додеял ми беше с неговите целувки; нашите толкова го бяха разглезили, че само да видеше човек да му се усмихва — чужд, свой, познат, непознат, — посягаше да го целува. Мама ще му рече: „Направи здрасти с тая

леличка!“, а Косьо опъва шия да се целува, ще му заръча: „Иди повикай батя си!“ — ще ме намери, дето съм, ще ме накара да се наведа, за да ми пришепнел нещо, ще ми залепи една целувка и чак тогава ще каже: „Бате, мама те вика“... Не можех да му търпя целувките, особено пред хора и пред момчета и го разревавах с отказа си, а мама гълчеше: „Какво пък ще ти стане, ако те целуне! Братче ти е, обича те. Добро сърце има детето, пък ти го разплакваш...“

— Бате, хайде, бе!

Косьо подсмърчаше вече, още малко и щеше да се разреве и събуди тати.

— На — наведох глава и подложих бузата си.

Косьо ме млясна, после изтри с шепа устата си и каза:

— Пак!

Нямаше да има край. Слязох от гредата, хванах Косьо за ръка, изведох го на двора и почнахме да играем на война. Аз заставах до голямата врата на плевнята, Косьо до малката и войната започна: малки бучки, които събрахме и струпахме до краката си, всеки трябваше да измеря противника си, когато той се подаде от своето прикритие, и като го улучи, значи го е убил и спечелил войната.

Бучките бяха дребни, но пазенето — наложително; ала иди и вътлипи на Косьо, че това е война и бучката — малка или голяма — е смъртоносна! Преди да метне бучката си, той дълго я плюеше, завърташе ръка няколко пъти около рамото си, но от засилването загубваше равновесие и падаше на ръце: и така, прегънат на две, изчакваше да види къде ще тупне бучката му, после ставаше, изтупваше длани и се скриваше; а когато хвърлях аз, той целият се подаваше напред, следеше с поглед полета на бучката и се отдръпваше чак когато тя дигне пепелта край него. Една той разглежда с такова любопитство, че тя го чукна по челото. Косьо захлупи с шепа удареното място и когато аз притичах и отлепих ръцете му, се уплаших: тънка струйчица кръв шуртеше удареното място и се стичаше по лицето му. Косьо се вгледа в кървавите си шепа, зяпна да реве, но не издаде звук и хукна към тати. Опитах се да го спра: заголих коляното си с белега от порязване, който винаги привличаше любопитството на Косьо, предложих му да се целунем, но той не се спря. Тичаше към тати и като се намери до него, надвеси се над главата му и зарева с пълен глас:

— Татеее!

Тати скочи като ужилен и като видя окървавеното лице на Косьо, така се стресна, че само каза:

— Ах!

Косьо се завираше в него и цепеше въздуха с рева си, а тати го въртеше, сякаш не можеше да повярва, че е цял и е само одраскан с една бучка. Най-после се съвзе, разбра къде е раната изтри кръвта с носната си кърпичка и докато миеше Косьо от бъкела, попита:

— Кой те нареди така?

— Ба-а-ти! — изхълца Косьо.

— Къде е той, тоя разбойник!

— Ей там — посочи с краче Косьо.

— Той заслужава да му отрежа главата! — каза тати.

— Да-а-а! — потвърди Косьо.

Тати го изми, притисна кърпичката към раната, сложи ръката на Косьо върху нея и като го водеше към пътната врата, каза:

— Тичай в старата къща майка ти да ти измие раната с ракия. Тичай. И дръж ръка върху кърпичката!

И го шляпна по дирничето.

От пътя долетя разтревоженият грак на гъски...

Тати постоя на вратата и после се обърна към плевнята, където подпирах стената и чаках наказанието си. Той се насочи към двора, мрачен и намръщен, но свърна към вратата, надигна я и тръгна към мене. Без да продума, отмести ме и се залови да я закачва. Сетне взе лопата и хлътна в мазата да я чисти. След половин час излезе за бъкела, пи вода и пак се върна в мазата. За него аз не съществувах.

Повече не можех да търпя: по-леко щеше да ми е, ако ме бе набил. Слязох в мазата и заставах зад тати. Той ме чу, но продължи да работи.

— Тате! — казах аз, едва сдържайки сълзите си.

Той продължаваше да работи.

— Тате! — повтарях аз.

— Аз не съм ти никакъв баща и Косьо не ти е никакъв брат — каза тати, без да се обръща към мене. — Изобщо ти тука си чужд и се махай!

— Ние играехме... на война... Косьо ме замеряше... аз го замерях... и...

— Играл си на война — каза тати — и постигна целта си, да пролееш кръв. Стига! Не искам да те слушам!

— Накажи ме, тате! — казах аз.

— Какво да те наказвам? Нека Косьо се върне, тогава ще видим какво да те наказвам. Ако си му извадил око — ще ти извадим око, ако си му счупил кост — и на тебе ще счупим. Като искаш да играеш на война, на война да е. Там тъй става...

Докато приказвахме с тати, пътната врата издрънка и от двора се чу Косьовият глас:

— Татеее!

Тати изскочи навън, а аз не посмях да се покажа. Но тъй като нито ме повикаха, нито дойдоха да ме накажат, излязох от мазата. В ръцете на тати се въртеше Косьо: чист, измит, със светнали бузки, превързан през челото с бял парцал като с чалма. Той посягаше да пипа превръзката, но тати не му позволяваше. Тати ме видя и каза на Косьо:

— Боли ли?

— Боли... но хич не боли.

— Ще ти мине — каза тати. — Тая ноц като преспиш, утре вече няма да те боли.

— А по утре? — попита Косьо.

— По утре пък няма да си спомняш, че те е боляло.

— А още по утре?

Тати го погъделичка и Косьо пощуря в ръцете му.

Аз се приближих съвсем. Тати се извърна с Косьо към мене.

— Кой е този? — попита го той.

— Бати — каза Косьо.

— И ти го признаваш за брат? — попита тати.

— Да! — каза Косьо.

— Той ти пукна главата и без малко не ти извади око. Той заслужава да получи много тежко наказание — каза тати.

— Да — потвърди Косьо.

— Ти си пострадалият и ти трябва да го накажеш. Но така да го накажеш, че друг път никога да не му идва на ум да пролива кръв. Мисли! А ти — обърна се към мене тати — застани на колене и чакай наказанието си!

Той изчака да застана на колене.

— Хайде! — пусна той Косьо на земята.

Косьо постоя, обърна се към тати, после тръгна към мене. Аз наведох глава и зажумах. Какво наказание може да ми измисли Косьо? Пръсти в очите или носа, ощипване по бузата, джасване на ухото или един мек юмрук в лицето?

Усетих дъха, а после и устните на Косьо върху бузата си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.